

Permetosion fókusz el nem fogathatón

Előfizetési árak:

Bélyeg három havi, vagy
vidéki postai kártya
Egyszeri előfizetés . . . 7 fr. 10 k.
Féléves . . . 12 fr. 50 k.
Háromhavi . . . 12 fr.
Féléves előfizetés 20 frank

Egyre azim kártya 6 k. a kártyák
a kártyákban a kártyákban a kártyákban

BRASSÓ.

Politikai, társadalmi, közgazdasági, közművelődési és szépirodalmi lap.

Az E. M. K. E. brassógyéi választmányának és a Brassói Magyar Polgári Körnek
hivatalos közlönye.

Megjelenik hetenkint háromszor: kedden, csütörtökön és szombaton.

Szerkesztési iroda

A szerkesztési iroda

BRASSÓ, Kolostor-utca 26. szám alatt.

BEJÁRÁSI VILMOS.

Készítők vissza nem adtak.

Hirdetési felvételt a kiadó-
hivatalban

Hirdetési díja:

4 hasabon hirdetésre vagy
annak helyén 5 k. Nagyon
többet hirdetésre kell
menny. Minden egyes hirdetés
menny után meg kellő 30 k.
elégül fizetendő

Külföldi hirdetésre 20 k.
Mindenkinek a hirdetés díj
alatt fizetendő.

A lap kiadó-hivatala:

Brassó, Kolostor-utca 26. sz. a.

Idő küldetők az előfizetési pénzek és hirdetési díjak.

Vigyázz!

Vigyázz! Ezt a figyelemztetést ez-
deik csak némelyik csángó népisokból
hallották, midőn abba beletört. Tudak-
ozásunkra azt a felvilágosított nyertik,
hogy az arra való, hogy a gyermekek az
iskolát megfigyelték hivatalos és nem hi-
vatalos egyének írást tisztelőt szerke-
tessenek és hogy ne feledjék azt, hogy más
is van a tanyában, nemcsakők és a
tanító előadásra minden éreztető öszo-
szedők.

Nincs kifogásunk ellene, mert minden-
napig tapasztaltuk az arra tanit, hogy testi
és szellemi erőnk, tehetségünk összeze-
des csokyan kiáltó szélségünk van,
ha ez élt versenyében, a létét való közle-
temben legyetünk, megemléstünk nem aka-
runk.

Ime egy kézzel fogható példa, mely igazolja
a csángó gyermekek előadásának helyét, cse-
szert voltát! Mígva vártunk vastunk Ber-
taltonk Hosszfallal és az indóház, vagy
pályaudvarig meggyűlt, minden irányban
derék oloszkokat pillantathunk meg a váro-
sban és ennek azért, melyekre szintén e
szavakat írták fel jó vastag betűkkel: Vi-
gyázz! S ki az, aki mertélen felénk szemben
vitalit, hogy ez az intézkedés nem helyes,
nem szélsőség? Még a ki költöbűn, mint
mondani szokás, elég, sőt nagyon szemes,
még ennek is ugyancsak szélsége van egy
városban, mint a határán akár gyalog,
akár kocsi utazik, mióta vastit közleke-
désünk meggyűlt, vigyázz, ha szereti elő-

tét. Sok, nagyon sok szerencsétlenségnek
fogjuk elejét venni, ha előfigyünk a csán-
gó gyermekek szokását s vigyázzunk első
sorban magunkra, de egyáltalán másokra is
és figyelemztetjük, hogy vigyázzunk.

* A brassói összes iskolák tanárai, ta-
nítói, tanítónői mindennap figyelemztet-
tik kedves tanítványait, hogy midőn is-
kolába mennek és onnan hazatérnek ve-
gyázzanak magukra, különösen szeren-
cesen járhatnak. Ugyanezt kellene
tenniük a szülőnek, gyámoknak, szálás-
adónak, minden gyermeknek elsőbbsége,
vagy bárhova hánról önkéntes: „Vigyázz!”
Ez legyen jószavunk s minél több ízben
hangzatosk és szót, annál kevesebb ál-
kalmunk lelni olyan kebelbezőt esemény-
ek orválni, melyek csak közelbe és
épen nálunk O-Brassóban egy gyermek-
ek és a pályaudvaron egy munkás felől
fordult, kik ma is életben lennének
ha vigyáztak volna nem okoztak volna
kedvesedinek oly sok keserű könnyűt és
bánatot.

Azonban nem csak a vastat volna köz-
közben van tekinet és csángó figyelemztet-
tes szélségünk. A családi körben, a
társadalmi életben, a szentelvények for-
bárcsáló pártközlet-ekben, választások
alkalmával mindenütt egy nagy hasznát
vehetjük mi ennek a szónak, sok kelle-
mezségeket kikerülünk, másokat és ma-
gunkat így sok keserű óráról megvívjuk,
ha vigyázzunk szavainkra, ha előbb jól meg-
fontoljuk, a mit mondanánk egynek, „Rád
meg nem beszéltek”, erre emlékeztet egy

régi magyar példabeszéd is, a mi más
szavakkal, de még is azt fejezi ki, a mit
a csángó iskolások.

Mennyi kellemetlenségül lennének a
szülők megkímélve, ha gyermekeik s kül-
önösen az ugynevezett serdülők mind-
dig vigyázzának szavaira, melyeket szü-
lőik kéreése, sőt a nélkül is intének! Lá-
tunk csak nem régen is egy édes anyát,
a kinek lánya hullottak könnyei. Csak ke-
véssel előbb csendesen beszélgetett serdül-
őjeával. Nem hallottuk mit beszélnek,
de láttuk az anya könnyeit és gyermeke
durezás arcát. Kitaláltuk, hogy mi törté-
telt.

A társadalmi életben a legtöbb vi-
szály, a minden jónak és szépségnek e gy-
lök szelleme, onnan származik mert fel-
jűk ezt a figyelemztetést sőt. Egyéni hi-
ságunknak feloldozzuk a közjót. Virágzó
egyletek esnek általános meg nem ismelt
szavainak, halálos ellenségek szerzünk
magunknak nem egyszer, mert kiemelé-
nek voltak, addig talán legjobb barátunk
írát.

Megförtent és megförtent meg nem
történt az Istenek sem tehetik

A pártközletem évekig tartó szer-
bék útunk, halálos ellenségség teszik
ugyanazon községek lakóit, kik előbb egy-
más között békében éltek. A pártközdel-
mek választás után levonnak a képvé-

sélek képeben az országháza sőt mit
láthatjuk odáig vizsgál a személyes gyöl-
etet hogy vak Sámsonként rú-
zák annak az épületnek oloszpont, mely-
nek alapját a haza bölcses vetette
meg. Óda is kiáltathatunk a csángó nép
Vigyázz!

Tissa Kálmán.

Tissa Kálmán folyója a magyar kor-
mány élelő történeti válságátörök második
évtizede napján ita a közpénzügy legkedvezőbb
benyomást kelte.

Mindenekelőtt önmagában is nyereségnél
tartják az idevaló politikai körök, hogy a tapas-
talatokban legkedvezőbb magyar parlamentarier
fontos együkben ismét nyilvános felméri szav-
at. Nagyon jól tudjuk jól, hogy gróf Szapáry
Gyula miniszterelnök soha sem mutatott a
közvetlen közpénzügy hivatalból előlévő loy-
alis barátjával értekezni, de igen szívesen
látják a már előbb szívesen látták, hogy Ti-
ssa közpénzügy újr a közpénzügy határait
a parlamentben is, hogy ezt a hathatós fegy-
vert, a liberális fejeztörvény igen kevés alkati-
rázást ne hirtetessen használatba, hanem te-
kinthetők az ellenzék különös iránymutatás,
melyben a nagy dilettáns minden kinyíva-
ntatással.

De végre is Tissa megtörtölésének kol-
latt átfordított az időpont megválasztását, hogy
mikor akar a maga választotta halgatóságából
kijelölni és kiáltást tenni, szóhabozni vagy
szembeszállni márges győdlővel.

Egy látszik, hogy Tissa önmagának tü-
zött ki kérészetlenkedés határait, melynek elől-
előtti ismét fel fog lépni a képviselői

TÁRCEA.

Rád gondolk

Rád gondolk, oh! életmenet álma.
E földi életmenet perzében.
Szárnyaid alálok hódolok szűl szűl csak
Hogy ott pihenjen a te lelkedben.

Nincs én leger, mely szorombe ne hozna.
S megkötöttem, ha volna is talán.
Szírpéged ódás, csólokó varázsa.
Élőttem ling long, oh! leány!

Rád gondolk, ha jó a titkos bajjal,
His felakad gondok, bírsz.
S a kis virágunk harnatos kelyhéből
A legbe szűl fel búvárs látsa.
Azt jégnek nekem van is mind, titokban,
Hogy köztünk nem volt soha sem
Oly szép, mosolygós, olyan szűl, tiszta,
Mint te vagy, én ifjú kedvesem!

Rád gondolk, ha jó a titkos álcom,
Homály, árnya szűl a földre le.
Félszöke bir a kis madár piheneti.
Az ajkja néma, elhál énié,
Mi haszna szeme, miérte is dalolna,
Elmondani úgy nem fogja soha sem
Hogy mennyiszín, megapostor, drága édes
Terem szívében, ifjú kedvesem!

Rád gondolk, ha eszedes éni órái
Sivereiben édes ina dől feléd,
S az általunk édes be ragó szárnyán
Maga szűl a vágó, a gondolat,

Forró imámot éred küldöm égbe,
Csak éred köztök és az Istenem.
Maradj! te mindig oly szép, oly tiszta
Mint most vagy, én ifjú kedvesem!

György Öden.

Az én névpomom.

A „BRASSÓ” eredeti tárcája. —

Istenem! mi! mulandó az életben mind.
Nem tudjuk, hogy vajon arra, ki még
ma önmagát nemlépni névpomom, hol-
szárhajta kedvű szeretőitől, bulog-bulogok
mit sere vici? Ki tudja, ha vajon egy rövid
élt után az alább örömeim usza családja
nem borul a bánat szűl fellege? . . . Az
örömkönyveket nem váltják-e föl a bánatok
keserű szívpomomok közei.

Ótt álltam még azelőtt egy ével, névpomom,
his családok körében boldogan, meg-
elégedetten. A szerető édes, halálom, család-
dom kislányjaim, magyaráztam egyetlen önjá-
rás volt e napot, roim ázve bevéssék, örömtel-
jesen talán. Az apróságok sora állottak,
egy állottak egymás mellett, mint az orgoná-
nak szíjai. A legkisebbek, mint mondani szok-
tak még csak gyaggyogt. Haljate a jó ma-
ma mondta el a gratulációt. Ez a szerepe
maga abból állott, hogy a talán megoszló-
csak boldog volt a dicsőreim, miszta
A csokor, melyet alább szívpomom embe-
re! meg is díszített. Azt hittem akkor, hogy
én vagyok a boldog legboldogabb ember!

Majd jötték a többiek. Ifjú kedvesem
mosolygott arczát, hogy kilt fonakadás nélkül

mondhassa el a névpomomra kisméretű kis-
versesek. Mily boldog volt a szerető hitves,
hogy farsádságszűl munkáját, melylyel e kis-
versesek betámasztás látt, ádhalott álter kö-
zönása. Végre a család vőlegénye: a jó anya
álott és. Az igazi édes nem talá szavakra.
A szavak helyett beszéltek a könyök. Őh! a
könyek, melyeket hullattak, a csók, melyet
ajkainkra nyomott csak fokozta ama édes re-
ményemet, hitmet, hogy a kölönözés szeret-
től méde alatt sikerül majdan a körül-
telt forgolódás apróságokból a bánatok be-
csillatos, harnavalező polgárokat nevelünk.

Ámde a sors könyvében egészen másként
volt meg írva. A még előbb vádán sere-
mondok, jó anya napról-napra vesztett kezd
dilettogót. Ezt látra egy kínos édes fogta el
szíveimet a önkénytelenséggel ama gondolatát lá-
póddém: ha vajon nem valami életvesztés-
járó kör emésztie drága életet? Panaszra
sohasem nyitnak ajkát. Hogy is okozott volna
ő övének bánatost? . . . Astan a míg csak
bírtja, hogy is történet volt ki anyai köte-
lemnek teljesítését álló? . . .

Igen! a jó anya önkénytelenséggel. Ének kö-
telt tartozott ő is. Bűnet láttal családja köré-
be a nagy dilettáns árta is.

A vőlegény kor végre ázhoz szegeste.
Nem is hitte, hogy a kérihételben talál foly-
tonosan ott leledzik ágyfájánál! Arra nem
is gondolt az, kiből oly nagy az életvágy; ki
anyihya szeretőit volna mind nem magyarázt,
hazam szeretőit; ki életnek utolsó per-
czéig azt hitte, hogy férjének, kis gyerme-

keinek forró illái meghallgatásra találnak a
életnek Úr Istáné öléi.

Oh, drága hit! . . . Oh remény! . . .
Mivé válna a súlyos beteg, ha rágalmazó al-
szavakat ott nem állnáló a súlyos betegségek
enyvedés? . . . His szűré, lelkét be nem
töltötte? . . . Igen! Isten által az emberi
kebelbe előlött hit, a remény nem hogy el-
múltak életnek utolsó pillanatát. Baleset,
Isten által nyújtott bálisra, ér a szívrök.

Meg volt a hit, a remény érezt az én
szívrök hitvesemnek, kis gyermekeim öröke
pótolhaton anyjának szívében is. Hitte, re-
mélte utolsó beleleget, hogy ő jobban lesz.

Kis lányja is várt, mondotta, hogy a mi
mamánaknak nem szabad meghalni.

Éjjeleket éjjeleket, napok, gondok egy

súlyosban beteg anyjának fájdalma, lassankint
elháló szűlő gyötreltek.

Oh! tragikus életmenet mond meg a jó
anyát!

Megvirradt. A teremténi nap aranygyáral-
vakoztatott a beteg anyjára is. A szem-
re meg még egyszer mecslyra derült. Ki
hitte volna azt, hogy szíve nemskora kelt
dobogni; utolsó dobban az a szív, mely a női
öröknek legzelebbit valódsága meg; a csal-
dört diti és halni.

A sob, mely ártományozott szíveinkben tá-
madt, még emlékeztet ott társam a költőn: ha
valjón édes nekünk még örömelejes névpomom
szűl a életben? . . .

